

OSAMLJENO DREVO

V daljave sinje jata ptic leti,
drevo za njimi žalostno strmi:
ovelo listje kot solze kapljá
na gola, mrzla tla...
Zaman, zaman je vse razdalo,
osamljeno pod sivim nebom je ostalo...

Nikar drevo, zakaj ihtiš —
spomladi spet ozeleniš
in krošnja tvoja ptice spet privabi...
In v zarji nove sreče
drevo bridkost pozabi!

Pa jaz?
Srce nikoli več ne bo vzbrstelo —
pomlad ne vrne mi,
kar je življenje vzelo...

VRNITEV

Prek tihih dobrav
si veter ubira zelene strune trav
in poje v pozdrav.

Nad streho domačo siv dim se suklja —
kot vedra zastava veselja
pod nebom večernim vihra.

Na pragu kamnitem,
ki je kakor staro srebro,
z utrujenih nog
otrem si prah z daljnih cest
in v roje zazrem se zvezd —
vse čiste so kakor otroške oči...

O, molči, srce, pa četudi te rana skeli...
Ubogo srce, ti večni sanjač —
vrnilo si se z razpótij
kot strt, razočaran berač...!

MAK VESELJAK

Dober dan, dober dan,
jaz sem mak, potepuh, veseljak
imam zéleni frak
in velíki klobuk!
Ves rdeč je in lep
pa zgubim ga, ko grem na potep —
kadar veter na ples me povabi!

Neugnano čez polja in loke hitiva,
razigrana,
in vsa sonca pijana —
in presrečna, da lahko živiva!

A moj sosed je ječmen in noče z meno,
le doma ždi in čaka in čaka,
da nekoč dozori...
In potem pa ga
zmlatijo,
zmeljejo,
spečejo
in mu niti — hvala ne rečejo...